Mevsimler Bavulu

Yavuz DEMİRKIRAN

Mevsimler Bavulu

Yavuz DEMİRKIRAN

Oliver dokuz yaşına göre küçüktü; açık kahverengi teni ve ela gözlerinin üstüne düşen dalgalı koyu saçları vardı. Mavi kazağının üstüne sarı bir yağmurluk ve su birikintilerinde şıp şıp yürüdüğü kırmızı çizmeler giyerdi. Boynunda, Dedesi Elias'ın hediyesi olan bir ipe bağlı küçük pirinç bir anahtar asılıydı. Oliver dünyayı dikkatle izlemeyi, başkalarının fark etmediği küçük şeyleri, örneğin bir yağmur damlasının yapraktan nasıl kaydığını fark etmeyi severdi.

Gri bir öğleden sonra, kahverengi tüvit ceket kokusu ve Dedesi Elias'ın gümüş bıyıklı gülümsemesi içine katlanmış bir mektup geldi. 'Sevgili Oliver,' diyordu, 'sana bavulumu bıraktım. İçinde dört küçük dünya var. Pirinç anahtarı akıllıca kullan ve unutma: her mevsimin kendi sırası vardır.' Oliver bavulu tavan arasında buldu; tozlu ve eskiydi, üzerinde yaprak, güneş, akçaağaç tohumu ve kar tanesi şeklinde dört küçük anahtar deliği vardı.

Oliver pirinç anahtarı yaprak şeklindeki kilide çevirdi. Bavulun kapağı gıcırdayarak açıldı ve ıslak çimen ile çiçek kokan ılık bir esinti dışarı süzüldü. İçinde, bir yemek tabağından büyük olmayan, minik ağaçları ve şırıl şırıl akan bir deresi olan küçük bir ilkbahar dünyası vardı. Soluk yeşil tenli, yosun saçlı, el büyüklüğünde bir yaratık minik bir fenerini şıngırdatarak fırladı. 'Ben Pip!' diye cıvıldadı. 'İlkbahara hoş geldin!'

Pip, Oliver'ı minik çiçeklerin açtığı ve hafif bir yağmurun yağdığı ilkbahar dünyasında gezdirdi. 'Her bölmede bir mevsim var,' diye açıkladı Pip, diğer üç kilidi işaret ederek. 'Yaz güneştir, sonbahar akçaağaç tohumu, kış kar tanesi. Bavul onları bir saat gibi dengede tutar.' Oliver başını salladı; çilli burnu meraktan kıpırdıyordu. 'Yani her mevsimin kendi küçük dünyası mı var?' diye sordu. Pip sırıttı. 'Aynen öyle!'

Oliver anahtarı güneş şeklindeki kilide çevirdi ve bir sıcaklık dalgası dışarı yuvarlandı. Yaz dünyası altın bir ışıkla parladı ve alev şeklinde saçları olan, diz boyu, yuvarlak bir yaratık sıçrayarak geldi. 'Ben Ember!' diye gürledi, bakır renkli gözleri pırıldıyordu. Elinde tohum dolu bir toprak kap taşıyordu. 'Yaz en güzel mevsimdir—her şey büyür!' Ama Ember biraz fazla hevesli görünüyordu ve kırmızı ve sarı tonlardaki sıcak pelerini o oradan oraya koşarken dalgalanıyordu.

Ember, Oliver'a minik ayçiçeklerinin başlarını çevirdiği ve arıların vızıldadığı yaz dünyasını gösterdi. 'Yazın sonsuza kadar sürmesini istiyorum,' dedi, biraz fazla coşkuyla tohumlar ekerken. 'Ama her mevsimin kendi sırası olmalı,' diye hatırlattı Oliver, Dedesinin mektubunu anımsayarak. Ember sadece güldü ve kabına daha fazla tohum döktü. 'Ah, biraz daha yaz zarar vermez!' dedi ve Oliver içinde küçük bir endişe kıpırtısı hissetti.

O gece Oliver bavuldan tuhaf bir hışırtı duydu. Yaz bölmesini açtı ve nefesi kesildi. Yaz dünyası büyümüştü! Sarmaşıklar ve ayçiçekleri kenarlardan taşarak sonbahar ve kış bölmelerine sızıyordu. Pip uçarak yanına geldi, kehribar gözleri fal taşı gibi açılmıştı. 'Denge bozuldu!' diye bağırdı. 'Yaz her yeri ele geçiriyor!' Oliver sonbahar yapraklarının çok erken kahverengileştiğini ve kış karının eriyip çamura dönüştüğünü gördü.

Oliver hâlâ tohum saçan Ember'i bulmaya koştu. 'Ember, yazın çok fazla büyüyor!' dedi. Ember'in alev saçları söndü. 'Sadece daha fazla sıcak gün istedim,' diye fısıldadı. 'Ama şimdi diğer mevsimler soluyor.' Pip Oliver'ın omzuna kondu. 'Bavul bir saat gibi çalışır,' dedi. 'Her mevsim diğerini izlemelidir. Düzeneği bulup onu düzeltmemiz gerek.'

Oliver bavulu dikkatle inceledi. Kapağın altında, her biri bir mevsim simgesiyle işaretlenmiş dört küçük pirinç dişli buldu. Sıkışmışlardı! Yaz dişlisi çok büyümüş ve diğerlerini sıkıştırmıştı. 'Dişlileri doğru yerlerine geri çevirmemiz gerek,' dedi Oliver. 'Ama tek başıma benim için çok sert.' Ember öne çıktı. 'Yardım edebilirim. Bunca ekim yapmaktan güçlüyüm!' İtti, ama dişli kımıldamadı.

Pip'in bir fikri vardı. 'Birlikte çalışmamız gerek,' dedi. 'Oliver, sen anahtarı çevir. Ember, sen yaz dişlisini it. Ben de diğerlerini gevşetmek için ilkbahar çiyi serpeceğim.' Yeniden denediler. Oliver pirinç anahtarı çevirdi, Ember var gücüyle itti ve Pip fenerinden çiy serpti. Yavaş yavaş dişliler hareket etmeye başladı. Yaz sarmaşıkları geri çekildi ve sonbahar yaprakları yeniden kıtır kıtır oldu. Kış karı taze taze parladı.

Dişliler yerlerine otururken Oliver anladı. 'Bavul bir saat gibidir,' dedi. 'Her mevsimin kendi zamanı vardır ve birbirlerini izlerler. Yaz sonsuza kadar süremez, yoksa diğerleri solar.' Ember başını salladı, bakır gözleri yumuşacıktı. 'Şimdi anlıyorum. Yaz değerlidir çünkü gelir ve geçer.' Pip gülümsedi. 'Ve ilkbahar kıştan sonra her zaman geri döner.' Oliver göğsünde pirinç anahtarın ısındığını hissetti.

O günden sonra Oliver bavulu sık sık ziyaret etti. Anahtarı nazikçe çevirmeyi ve her mevsimin sırasına saygı duymayı öğrendi. Ember tohumlarını sonbahar ve kış dünyalarıyla paylaştı ve Pip kış bekçisine karı ilkbahar derelerine eritmeyi öğretti. Minyatür dünyalar, her biri kendi zamanında olmak üzere gelişti. Oliver değişimin korkulacak bir şey değil, her evresinde güzellikle dolu doğal bir döngü olduğunu keşfetti.

Bir akşam Oliver bavul açık halde pencerenin yanında oturdu. İlkbahar dünyasının çiçek açışını, sonra yazın altın ışığını, sonra sonbaharın kırmızı ve altınını, sonra kışın sessiz karını izledi. Her mevsim tam da yeterince sürüyor, sonra yerini bir sonrakine bırakıyordu. 'Bir hikâye gibi,' diye fısıldadı. 'Her parçası önemli.' Pirinç anahtar hafifçe parladı ve Oliver kalbinde Dedesi Elias'ın gülümsemesini hissetti.

Oliver Dedesi Elias'a bavul için teşekkür eden bir mektup yazdı. 'Her mevsimin kendi değeri olduğunu öğrendim,' diye yazdı. 'Ve değişimin doğal olduğunu, bir kitapta sayfa çevirmek gibi.' Mektubu minik bir kurutulmuş yaprakla mühürledi. O gece dört dünyanın bir dans gibi uyum içinde döndüğünü gördü. Gülümseyerek uyandı, sıradaki mevsim ne olursa olsun hazırdı.

Yıllar sonra Oliver bavulu hâlâ rafında saklıyordu. En iyi arkadaş olmuş Pip ve Ember'i ziyaret etmek için sık sık açardı. Birlikte oturup mevsimlerin dönüşünü izlerlerdi, her biri kendince güzeldi. Ve Oliver Dedesi Elias'ın sözlerini hatırlardı: 'Her mevsimin kendi sırası vardır.' Bu, kendi hayatındaki her değişimde yanında taşıdığı bir ders oldu.

Ve böylece mevsimler bavulu Oliver'a değişimin korkulacak bir şey değil, doğal bir döngü olduğunu öğretti. Hayatın her evresi, tıpkı her mevsim gibi, kendi değerine ve güzelliğine sahiptir. İlkbahar yeni başlangıçlar, yaz sıcaklık ve büyüme, sonbahar hasat ve düşünme, kış ise dinlenme ve sessizlik getirir. Hep birlikte, bir saat gibi dönerek, sonsuza dek tam ve harika bir dünya oluştururlar.